

De ware voor jou

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Bella Andre

De ware voor jou

Deel 6 van de *Sullivan*-serie

ISBN 978-90-225-7536-9

ISBN 978-94-023-0472-5 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Let me be the one*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade in opdracht van Textcase

© 2012 Bella Andre

© 2015 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een briefje van Bella

Ik heb altijd al over een grote, hechte familie vol broers en zussen willen schrijven die samen lachen, liefhebben, elkaar plagen en die er wat er ook gebeurt voor elkaar zijn. Het afgelopen jaar heb ik de Sullivans geleefd, geademd en geschreven. Ik kan jullie niet genoeg bedanken voor de duizenden e-mails, tweets, Facebook- en Goodreads-berichten die jullie over mijn Sullivans geschreven hebben – en voor het feit dat Gabe's, Sophies en Zachs boeken op de bestsellerlijsten van *The New York Times* en *USA Today* stonden!

Ryan Sullivan kwam al in vijf voorgaande boeken voor en dus dacht ik dat ik hem goed kende. Hij is grappig. Sexy. Een geweldige broer. En hij kan razendsnel honkballen gooien. Maar tot het moment dat Ryan en Vicki samen op een pagina verschenen, realiseerde ik me niet hoeveel liefde hij kon geven.

Vanaf de eerste bladzijde geven Ryan en Vicki om elkaar. Ze geven zelfs erg veel om elkaar. En terwijl ik dit verhaal schreef, besepte ik dat hun verhaal anders is dan de andere boeken uit de serie. Op een bepaalde manier zachter – zelfs als de vonken zo hoog opflaaien dat ze de hittemeter op hol doen slaan – want er is in hun verhaal en hun vriendschap geen ruimte voor ruzies, botsende persoonlijkheden of explosies. Hoewel er wél een slechterik in het verhaal voorkomt, is *De ware voor jou* dan ook vooral een verhaal over het bevaren van de woelige wateren tussen

de pure, zoete liefde van vriendschap en de sterkere, diepere (en veel, veel heterere!) liefde.

Ik hoop dat je de komende paar uur een stil plekje kunt vinden om je in Ryans en Vicki's liefdesverhaal te verliezen... en dat het lezen voor jou net zo heerlijk is als het schrijven voor mij was.

Veel leesplezier,
Bella

1

Vijftien jaar geleden, Palo Alto High School

Victoria Bennett kon haar ogen niet van Ryan Sullivan afhouden. Hij stond met wat jongens uit zijn honkbalteam te lachen terwijl ze de parkeerplaats van de school overstak, op weg naar de hobbywinkel op University Avenue.

De andere meiden uit de vierde klas konden hun ogen ook niet van hem afhouden, dus ze viel in ieder geval niet op. De klei op haar vingers en kleren – samen met de woorden ‘nieuw meisje’ die tijdens de eerste weken op haar nieuwe school wel op haar voorhoofd getatoeëerd leken te staan – zorgden er echter wel voor dat mensen haar vreemd aankeken. Daar had ze Ryan niet voor nodig... en zijn bizar knappe gezicht ook niet.

Normaal gesproken zou ze zich prima over zijn uiterlijk heen kunnen zetten. Als kunstenares deed ze altijd haar best om verder dan de oppervlakte te kijken, om erachter te komen wat er nu écht aan de basis van een schilderij, plastiek of liedje stond. Dat gold ook voor mensen. En dan vooral voor jongens die, voor zover ze dat kon beoordelen, meisjes maar om één reden precies vertelden wat ze wilden horen.

Nee, wat haar zo aan Ryan aansprak, was dat hij altijd lachte. Zonder de lolbroek van de klas uit te hangen, had hij het talent om mensen op hun gemak te stellen en ze een goed gevoel te geven.

Voordat ze het wist, legde ze haar vingers op haar lippen

en vroeg ze zich af hoe het zou voelen om door hem gekust te worden.

Met een ruk haalde ze haar hand weg. Niet alleen omdat dromen over zijn lippen simpelweg triest was, aangezien ze die toch in geen miljoen jaar aan zou raken, maar ook omdat ze zich op haar kunst moest concentreren.

Ze was namelijk niet zomaar een vierdeklasser die zich alleen met het bewonderen van de knapste jongen van de school bezig-hield.

Ze bestudeerde haar muze.

Vicki had nooit veel interesse in het beeldhouwen van forme-le portretten gehad. Oude, dode, veel te serieuze mannen in het grijs deden haar weinig. Tijdens de middagpauze op haar eerste schooldag had ze echter maar een paar minuten in de buurt van Ryan nodig gehad om zijn lach met klei te willen vastleggen. Ze wilde dat ze dichterbij zijn ongecompliceerde vreugde kon komen – al was het maar om erachter te komen hoe ze die lach van haar gedachten naar de klei over kon brengen.

Ja, dacht ze met een glimlachje, ze was meer dan bereid om voor haar kunst te lijden. Zeker als dat betekende dat ze nog iets vaker naar Ryan Sullivan kon kijken.

Het stoplicht veranderde van rood naar groen. Ze zou sneller kunnen lopen en de straat over kunnen steken. Ze kreeg de hoeken van de ogen en mond van haar *Lachende Jongen* echter maar niet goed. Omdat ze wist dat Ryan of zijn vrienden haar toch niet zouden zien, liep ze zo nonchalant mogelijk terug het schoolterrein op terwijl ze hem van achter de pony die in de zomer als een sluier voor haar ogen gegroeid was bleef bekijken.

Een paar seconden later gaven zijn vrienden Ryan een high five

en liepen ze weg. Hij boog zich voorover om een lange, smalle tas waar zijn honkbalspullen waarschijnlijk in zaten op te tillen.

Terwijl ze gelukkig zuchtend keek hoe de spieren in zijn onderarm en schouders zich aanspannen, vroeg ze zich af wat er zou gebeuren als ze hem aan zou spreken. Wat zou hij zeggen als ze hem op de man af vroeg of hij model voor haar wilde staan?

Ze stond op het punt haar eigen gedachten hardop uit te lachen toen ze iemand op de parkeerplaats hoorde gillen. In een fractie van een seconde realiseerde ze zich dat er razendsnel een auto op Ryan af reed.

Er was geen tijd om na te denken. Vicki sprintte op Ryan af en dook bovenop hem.

‘Auto!’

Gelukkig kwam Ryan dankzij zijn natuurlijke sportiviteit meteen in actie. Eerst was zij degene geweest die hem uit de weg probeerde te duwen, maar nu tilde hij haar op en gooide haar in het gras, waarna hij haar met zijn lichaam beschermde.

Ze kneep haar ogen hard dicht terwijl de auto langs hen heen raasde, zo dichtbij dat ze de haren op haar arm overeind voelde komen. Buiten adem klampte Vicki zich aan Ryan vast. Haar wangen waren nat en ze realiseerde zich dat er bij haar landing op het gras tranen in haar ogen gesprongen moesten zijn.

De seconden tikten in slow motion voorbij en de ene na de andere galmende hartslag in Ryans borst werd door haar hart beantwoord. Hij was zo sterk, zo warm, zo prachtig echt. Ze wilde voor altijd zo met hem blijven liggen, intiemer en dichter bij elkaar dan ze ooit met een andere jongen ervaren had.

Maar er klonken hoge stemmen om hen heen en opeens drong tot haar door wat er zojuist gebeurd was.

Lieve hemel, ze waren allebei bijna dood geweest!

Ze begon duizelig te worden terwijl hij zijn hoofd optilde en naar haar lachte.

‘Hé, ik ben Ryan.’

De manier waarop hij dat zei, alsof ze nog niet wist wie hij was, trof haar als bliksem. Hij deed alsof het de normaalste zaak van de wereld was om zo op een meisje te liggen. Opeens beseft ze dat dat misschien ook wel zo was. Voor hem tenminste.

Voor haar was dat een heel ander verhaal.

Haar lippen waren droog en ze liet haar tong één, twee keer over ze heen glijden voordat ze zei: ‘Ik ben Victoria.’ De woorden ‘Maar mijn vrienden noemen me Vicki,’ ontsnapten voordat ze het wist aan haar lippen.

Hij lachte en haar hart begon nog sneller te kloppen. Dit keer niet door de schok, maar door de pure, onbelemmerde tienerhormonen die bij het zien van zijn lach door haar lichaam gierden.

‘Bedankt dat je mijn leven gered hebt, Vicki.’ Een ogenblik later verdween zijn glimlach van zijn gezicht toen hij haar betraande wangen zag. De ogen die tijdens de eerste twee weken van het schooljaar zo vaak met pret gevuld waren geweest, stonden nu bezorgd. ‘Ik heb je pijn gedaan.’

Ze wilde het ontkennen en zeggen dat ze zich prima voelde, maar op het moment dat hij zijn vingertoppen over haar wang liet glijden om haar tranen weg te vegen, vergat ze hoe ze moest ademen of praten.

Op de een of andere manier wist ze haar hoofd te schudden en vormden haar lippen het woord ‘nee’, hoewel er nog altijd geen geluid uit haar keel kwam.

Zijn eerder nog lachende blik was nu donker en intenser dan

ze ooit eerder had gezien. 'Weet je het zeker? Het was niet mijn bedoeling om zo hard op je te landen.'

'Ik—'

Hoe kon ze haar hersenen in vredesnaam op gang houden als hij zijn handen zo over haar achterhoofd, langs haar schouders en over haar armen liet glijden?

Nog drie woorden. Meer was er niet nodig om zijn vraag te beantwoorden.

'— voel me prima.'

'Mooi zo.' Zijn stem was dieper, rijker dan die van iedere andere vijftienjarige jongen. 'Gelukkig.'

Maar terwijl hij naar haar keek, werd zijn blik nog intenser en betrapte ze zichzelf erop dat ze haar adem inhield.

Zou hij haar nu kussen? Was haar leven zojuist veranderd in de typische middelbare school-fantasie waarin het artistieke meisje iets met de sportieve jongen kreeg en de hele school op zijn kop stond door hun onwaarschijnlijke, maar ideale en onvermijdelijke samenkomst?

'Op een dag, als je me meer dan ooit nodig hebt, beloof ik dat ik er voor je zal zijn, Vicki.'

O. Ze slikte. O jee.

Hij had haar niet gekust... maar zijn belofte voelde belangrijker dan een kus ooit had kunnen zijn.

Voordat ze het wist, stond hij op en stak hij zijn hand naar haar uit om ook haar overeind te helpen. Meteen miste ze de hitte en de harde spieren die in haar zachte huid drukten en alle leugens die ze zichzelf over Ryan verteld had, waren als sneeuw voor de zon verdwenen.

'Zal ik je naar huis brengen?'

Verbaasd dat hij meer tijd met haar wilde doorbrengen, schudde ze snel haar hoofd.

Hij leek al net zo verrast door haar antwoord te zijn, waarschijnlijk omdat hij nog nooit door een meisje was afgewezen.

‘Nee, ik hoef je niet naar huis te brengen?’

Ze trok aan haar mouw en probeerde het uit te leggen. ‘Ik ga niet naar huis. Ik was eigenlijk onderweg naar de hobbywinkel om wat spullen voor een nieuw beeldhouw-’

Ze wist zich nog net in te houden. Bijna had ze hem alles over haar nieuwste project verteld. Waarom zou dat Ryan Sullivan überhaupt iets interesseren? Bovendien, herinnerde ze zichzelf er met kloppend hart aan, wachtte er waarschijnlijk een horde knappe cheerleaders op hem. En die hadden geen razende auto nodig om hem zo ver te krijgen op ze te gaan liggen.

Want hoe verleidelijk het ook was om te geloven dat ze opeens deel van een nog-lang-en-gelukkig-sprookje uitmaakte, was het in feite maar een kwestie van geluk was dat ze zo dicht bij Ryan was geweest.

Dus bleef Vicki de hoofdrolspeelster van haar artistieke en vaak eenzame elk-jaar-een-nieuwe-stad-met-haar-militaire-gezin-tienerleven.

Maar om een vreemde reden die ze niet begreep, was Ryan nog niet weggerend. Waarschijnlijk omdat hij vond dat hij haar iets verschuldigd was omdat ze zijn leven gered had. Had hij haar bovendien niet net verteld dat hij er voor haar zou zijn, ooit, als ze hem echt nodig zou hebben?

‘Waar heb je spullen voor nodig?’ Hij leek het niet uit beleefdheid te vragen, maar klonk oprecht geïnteresseerd.

‘Ik maak een-’ Wacht, ze kon hem niet vertellen wat ze aan

het maken was. Want ze maakte hém. ‘Ik werk met klei. De laatste tijd probeer ik specifieke gezichtsuitdrukkingen vast te leggen.’

‘Welke uitdrukkingen?’

In geen miljoen jaar had ze gedacht dat ze ooit met hem zou praten, laat staan dat ze een compleet gesprek met hem zou voeren. Maar wat haar nog het meest verraste, was hoe ze zich bij hem op haar gemak voelde. Zelfs met de tienerhormonen die door haar lijf gierden, was Ryan simpelweg de aardigste persoon die ze ooit ontmoet had.

En ze wilde meer tijd met hem doorbrengen dan alleen deze vijf minuten op een sportveld.

Ze voelde zich al iets minder zenuwachtig toen ze zei: ‘Ik ben begonnen met de uitdrukkingen die elke kunstenaar moet beheersen.’ Ze somde de emoties voor hem op. ‘Tranen. Pijn. Lijden. Existentiële leegte.’

Zijn lach gaf haar het gevoel dat ze helemaal naar de hobbywinkel en terug zou kunnen zweven.

‘Klinkt... leuk.’

‘O, ontzettend,’ grapte ze terug, ‘het is dolle pret. Daarom probeer ik nu iets nieuws.’ Ze ademde diep in voordat ze het aan hem bekende. ‘Ik werk nu aan lachen.’

‘Lachen, ja?’ Hij grijnsde naar haar. ‘Gaaf. En lukt dat een beetje?’

Nu ze zijn lach van zo dichtbij zag, vergat ze haast adem te halen. Om haar overduidelijke reactie op hem te verbergen, fronsde ze. ‘Laat ik het zo zeggen, het haalt alle emoties die ik net noemde bij me naar boven.’

‘Zelfs existentiële leegte?’

Alsof ze zichzelf van een afstandje bekeek, wist Vicki dat dit moment belangrijk was. Het moment waarop ze tot over haar oren verliefd werd op Ryan Sullivan. En niet alleen omdat hij zo knap was.

Maar omdat hij naar haar geluisterd had.

Beter nog, hij had haar woorden gewaardeerd.

‘Vooral die,’ antwoordde ze.

Hij tilde haar tas van het grasveld. ‘Klinkt goed. Vind je het erg als ik meega?’

Misschien hadden ze op papier niet veel gemeen, maar Vicki kon niet ontkennen dat er een klik was.

‘Nee hoor,’ zei ze, ‘als je niets beters te doen hebt.’

Hij hing zijn sporttas over zijn andere schouder en kwam naast haar lopen. ‘Niets belangrijkers dan wat tijd met een nieuwe vriendin doorbrengen.’

Nu was zij het die naar hem grijnsde. In de twee weken sinds ze met haar familie naar Palo Alto verhuisd was, had ze op school nog maar weinig vrienden gemaakt. Als doorgewinterd legermeisje dat bijna elk jaar verhuisde, had ze besloten er ook geen moeite meer voor te doen. Ze was er inmiddels wel achter hoe moeilijk het was om aansluiting te vinden in klassen waar de groepjes al gevormd waren, maar ook hoe lastig vriendschap op afstand te onderhouden was als ze eenmaal weer verhuisd was.

Met Ryan ging het echter vanzelf en leek het niet meer dan logisch dat ze samen iets zouden doen.

Tegen de tijd dat ze de hobbywinkel weer uit liepen, wist ze alles over zijn zeven broertjes en zusjes, wist hij dat zij twee irritante broertjes had, had hij haar over zijn liefde voor honkbal verteld, had zij hem over haar liefde voor beeldhouwen met klei

verteld en was ze uitgenodigd om bij de Sullivans te komen eten.

Het was het begin van een prachtige vriendschap.

De beste die ze ooit gehad had.

Heden, San Francisco

Ryan Sullivan gooide zijn autosleutels naar de parkeerassistent terwijl hij snel lang hem liep. De jongeman kreeg grote ogen toen hij beseftte dat hij niet alleen een Ferrari naar de ondergrondse parkeergarage zou mogen rijden, maar dat die ook nog eens van een van zijn sportidolen was.

‘Meneer Sullivan, heeft u geen kaartje nodig?’

Ryan nam zijn verantwoordelijkheden richting zijn fans serieus en vond het belangrijk hen nooit teleur te stellen. Maar vanavond was het enige wat ertoe deed Vicki. Hoewel hij haar door hun drukke schema’s al jaren niet had gezien, hadden ze per e-mail en telefonisch contact gehouden.

Vicki was één van zijn beste vriendinnen.

En hij zou haar door niemand laten kwetsen.

Ryan duwde de donkere glazen deuren naar de foyer van het exclusieve hotel open en dwong zichzelf de glinsterende ruimte kort in zich op te nemen. De Pacific Union Club was geen plek waar hij zich thuis voelde – het was er vreselijk pretentief – en hij had van Vicki ook niet gedacht dat ze hier zou komen.

Waarom was ze hier dan toch? En waarom had ze hem niet verteld dat ze na al die jaren in Europa eindelijk terug naar Noord-Californië gekomen was?

Hij was op het feestje ter ere van de nieuwe baby van zijn broer Chase geweest toen haar sms'jes binnenkwamen.

Ik heb je hulp nodig. Kom snel.

Ryan had de ruim vijftig kilometer van het huis van zijn moeder op het schiereiland naar de stad vloekend afgelegd. Hij stuurde Vicki bericht na bericht om meer over haar situatie te weten te komen en te vragen of alles in orde was, maar ze had niet gereageerd.

Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst zo bezorgd over iemand was geweest... of zo klaar was voor een gevecht. Vicki was niet het type vrouw dat vals alarm sloeg. Ze had hem die sms'jes niet gestuurd om zijn aandacht te trekken. Behalve zijn zussen en zijn moeder was ze de enige vrouw die hij ooit gekend had die compleet eerlijk tegen hem was en die niets meer dan vriendschap van hem wilde.

Zijn grote handen waren tot vuisten gebald terwijl hij de cocktaillounge met gespannen kaken in zich opnam.

Verdomme, waar was ze?

Als iemand Vicki met verkeerde bedoelingen had aangeraakt of haar ook maar een beetje pijn had gedaan, zou Ryan hem daarvoor laten boeten.

Hij stond erom bekend dat hij niet alleen de succesvolste werper van de National Baseball League, maar ook een van de rustigste spelers van zijn team was. Weinig mensen wisten van Ryans verborgen scherpe randjes, maar vanavond was er niet veel nodig om hem kwaad te krijgen.

Hij pakte de eerste persoon in uniform die hij tegenkwam vast

en kneep hard genoeg in zijn arm om de jongeman te doen fronsen. ‘Hebben jullie een besloten ruimte?’ De jongeman stotterde. ‘J-ja, meneer.’

‘Waar is die?’

Zijn hand beefde terwijl hij wees. ‘Achterin de bar, maar hij is vanavond al gereser-’

Ryan baande zich een weg door de lounge. Het zou niet al te moeilijk moeten zijn om zich door de ruimte te bewegen, maar het leek wel alsof iedereen tegelijkertijd was opgestaan om een nieuw drankje te halen of zijn aandacht te trekken.

Ryan ving eerst een glimp van Vicki’s lange blonde haar op en zag toen haar fantastische rondingen.

Godzijdank, ze was er, en alles is in orde.

Maar zijn opluchting was van korte duur, aangezien hij Vicki en haar cocktailgenoot precies stoorde op het moment dat de man zijn hand over haar dij liet glijden.

Vicki sprong op toen ze Ryan de ruimte binnen zag lopen. De schrik die op haar gezicht was verschenen toen de andere man haar been aanraakte, maakte plaats voor opluchting.

Haar cocktailgenoot was echter verrast om Ryan te zien... en leek niet blij te zijn dat hij er was. De man was waarschijnlijk in de vijftig en duidelijk schatrijk. Of hij wilde in ieder geval dat mensen dachten dat hij dat was, met zijn ontmoetingen op dit soort plekken, gekleed in een handgemaakt pak.

Vicki toverde razendsnel een verbaasde uitdrukking op haar gezicht en zei: ‘Liefje, wat doe jij hier zo vroeg?’